

במשפחות הכי טובות

עוד סיפורים מהחיים...

מידה כנגד מידה

כאשר שבה לישראל, לא אמרה לאיתן מילה על האירוע. הוא צפה בטל-וויזיה, מוחו עסוק בקלחת שרקח לה בעת שיצאה מהארץ. היא התיישבה לצדו על הספה והתבוננה בו. והוא, לחוץ תחת מבטה, התעניין - מהשפה ולחוץ - איך היה בחוץ לארץ. היא התעלמה מהנימה המלאכותית שנטפה ממחוות הנימוס החריגה הזאת, חייכה מעדנות והפליגה בתשובה עתירת פרטים על חוויותיה מארץ האלפים.

איתן התקשה להסתיר את תימהונו. פליאתו גברה כאשר ראה את אשתו עורכת לעת ערב שולחן לשניים, מציבה אגרטל קטן עם פרחים, מדליקה נר, מעמעמת את האורות ופונה אליו: "האם תקבל את ההזמנה שלי לסעוד איתי ארוחת ערב?"

הם הסבו לשולחן. זיוה הגישה תבשילים שטרחה ארוכות להכינם, דבר שלא עשתה זמן רב. איתן, עדיין אחוז סקרנות שלא סופקה לדעת אם צלחה מזימתו, לא הופתע עוד כאשר זיוה אמרה לו: "בוא נמחוק את העבר ונטמין את הסכינים המגעילים עמוק באדמה. השבועיים בשווייץ שינו את נקורת המבט שלי. ראיתי באיזו טיפשות נהגנו עם ההתחשבות הבלתי פוסקות בינינו".

איתן לא רחה את היד המושטת.

זיוה הרעיפה עליו מעתה חום ואכפתיות, וגולת הכותרת הייתה נכונותה - לאחר רתי"ע זה בת שנים - לבוא למשרדו, משרד לעמ"ל לות מכס, ולטפחו: היא החליפה את הווילונות המיושנים, הזמינה שטיח חדש, סילקה את המנורות שעבר זמנן ותחתן התנוססו עתה גופי תאורה מודרניים, התקינה אדניות-נוי בכל החלונות ושתלה בהן צמחים. לקוחותיו של איתן לא הסתירו את התפי-עלותם משפעת הצבע שקרנה מפרחי הגרניום והפטוניות והבגוניות. הפרחים לכלבו כשלל גוונים, עטופים בצמחייה עבותה שגדשה את הארמה התחוזה, אשר רושנה והושקתה בידה האהבת של זיוה. קולות של השתאות עלו מול סכך התבלינים, שהדיפו ניחור חזת של נענע וזעתר, מנטה ורוזמרין.

...

בוקר אחד, כחודשיים אחרי המפנה, פרצה מזכירתו של איתן לחדרו, חיוורת כמו דג מת: "שוטרים דורשים להיכנס למשרד שלך... אמרתי להם..." בטרם סיימה את המשפט ניצבו בפתח המישה שוטרים חתומי פנים. בלא להביט לעברו של איתן ניגשו לאדניות. הם מיששו את הצמחים, תלשו עליהם אחדים, הריחו אותם והחליפו משפטים קצרים וכבושים זה עם זה. איתן ניצב נבוך. מבטו נע מהשוטרים אל מזכירתו, חזרה אל לובשי המ"דים, ושוב מכאן לכאן, והוא חסר-אונים. האירוע המוזר נמשך שניות ספורות בלבד. ואז נפנה אליו אחד השוטרים ואמר לו שעליו להתלוות אליהם לתחנת המשטרה.

"אני דורש הסבר", התאושש איתן סוף-סוף מקפאונו, "אתם מטורפים או מה?"

"תקבל הסבר", השיב השוטר, "אבל אני לא בטוח שאנחנו נקבל הסבר על המריחואנה שאתה מגדל כאן בכמויות", הוסיף בגיחוך.

"אתם נורמלים?! הוא זעק, "מריחואנה! אני וסמיים? השתגעתי לגמרי!" "את ההצגה הזאת תשמור לשופט המעצרים", אמר השוטר, "וכדאי שתגיד למזכירה שלך להתקשר הביתה ולומר לאשתך שהיא יכולה להפסיק לבשל לך בתקופה הקרובה..."

אם אמנם יש קורטוב של טוב בכלל מכאוב וקמצוץ נחמה בכל נקמה, הרי זו הייתה נחמתו של איתן: סקרנותו כאשר לאירוועי שדה התעופה הגיעה לסיי-פוקה. ובפרץ של תובנה התחוויר לו גם, בחדות של תער מושחז, למה התכוונה אשתו כאשר הציעה לטמון את הסכינים המגעילים באדמה. ■

כאשר מגיעה שעת האמת - צריך לעשות את הדבר הנכון: לשקר. אפרים קישון

זיוה עמדה לצאת לחו"ל לחופשת התאוששות. כך כינתה, בחיך חמוץ מתוק, את פסק הזמן שנטלה לעצמה. אבל רק כאשר פסעה אל אולם הכניסה של נמל התעופה בן-גוריון, ומול עיניה ריצדו מועדי ההמראה והנחיתה - רק אז נשמה את נשימת ההקלה המתוקה. אז גם הרשתה לעצמה לחיך. חיך מסיוג ומריר, ככל חיוכיה בשנים האחרונות, אבל בכל זאת חיך.

היא החליקה על שער הבלונד הקוצני שלה, ישרה את מטפחת המשי שהייתה כרוכה תמיד על צווארה, והרהרה כמה ציפתה לרגע הזה. המיאוס בינה לבין איתן, בעלה, התעבה מיום ליום. אילו היה בנמצא מכשיר למדידת תיעוב זה, חשבה, מין תיעובומטר מכני, הוא היה מתנפץ כבר בראשית המדידה.

תיצקו למרקחת הזאת את העיר הרביקה ללא הפסקה, את הלחות שמסביב, את חום יולי-אוגוסט בתל-אביב, את הפקקים שלא זזים, הנהגים הנרגזים ופלייטת האגוזים - ותקבלו מושג קלוש על אנחת הרווחה האדירה שזיוה שחררה.

עוד ארבע שעות והיא בציריך, בקרירות האירופית, בתרבות אחרת, באווירה כליך שונה. שבועיים לא תראה את בעלה מסתובב בבית בגופייה ובמכנסיים הקצרים הנצחיים שלו. שבועיים לא תשמע את קולו הצרוד, הקול הצורמני והחורקני הזה, המשלח לעברה מטחים של עלבונות.

...

היא לא שמה לב מהיכן הם הגיחו, אבל לפתע הקיפו אותה שישה שוטרים. בתקיפות מנומסת הורו לה לבוא איתם, ומשרדשה לדעת במה מדובר, הדפו אותה ומיד מצאה את עצמה בחדר קטן בשולי אולם הנוסעים.

"קיבלנו מידע שמחייב אותנו לרדוד אצלך חיפוש", אמר אחד מהם, וללא שיהיו החלו, הוא וחבריו, לפרוק את המזוודה שלה. הם רוקנו אותה, מיששו את הדפנות, שטחו כל בגד, פתחו כל תיק, פערו כל קופסה. וכך עשו השוטרים, לעיניה המשתאות, גם לתיק היד שלה. ובעוד זיוה מוחה נמרצות, המי-שיכו הם בשלהם באדישות.

"אין כלום", אמר אחד השוטרים באכזבה לחבריו ופנה לזיוה: "אני מצטער, אבל עכשיו יערכו חיפוש בגוף שלך". הגברים יצאו מן החדר ואת מקומם תפסו שתי שוטרות, שביקשו מזיוה להתפשט. היא סירבה ודרשה הסבר.

"סמיים", ענו השתיים ביחד, "אנחנו מחפשות סמיים". ובזריוות מדהימה, כמעט בלי שהרגישה, הסירו את בגדיה. זיוה קפאה כמשותקת.

גם הבדיקה הקפדנית בבגדיה והחייטט המבוזה בסתר גופה לא העלו דבר, אבל הותירו אותה המומה ומושפלת. היא התבקשה לעבור לחדר אחר, ושם סוף-סוף התנצל בפניה מפקד התחנה.

"הגיע לירדנו מידע שאת מבריחה כמות גדולה של סמיים קשים. אמרו שאת שליחה של עבריינים ושקיבלת מהם הרבה חומר להעביר לחו"ל. אני משער שתוכלי להבין באיזו אחריות אנחנו צריכים להתייחס לעניין".

"מי מסר לכם את המידע הזה?" ררשה זיוה לדעת.

הזעם הכבוש והעיניים הדומעות שהבזיקו גיצים הכניעו את השוטר. הוא סיפר לה כי מטלפן אנונימי, שנשמע אמין ומסר לו פרטים מדויקים על המי-קומות שבהם החביאה את הסמיים, שכנע אותו.

"זה היה גבר, נכון?" שאלה.

"כן".

"והיה לו קול צרוד?"

"חיובי".